

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

12. prosince 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Kontroly na hranicích, azyl a přistěhovalectví – Nařízení (EU) 2016/399 – Kodex unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) – Článek 6 – Podmínky vstupu pro státní příslušníky třetích zemí – Pojem ‚hrozba pro veřejný pořádek‘ – Rozhodnutí o navrácení neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země“

Ve věci C-380/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Raad van State (Státní rada, Nizozemsko) ze dne 6. června 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 11. června 2018, v řízení

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

proti

E.P.,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně Soudního dvora, M. Safjan, L. Bay Larsen (zpravodaj) a C. Toader, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. května 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za E.P. Š. Petković, advocaat,
- za nizozemskou vládu J. M. Hoogveldem, M. A. M. de Ree, M. L. Noort a M. K. Bulterman, jako zmocněnci,
- za belgickou vládu C. Van Lul, C. Pochet a P. Cottinem, jako zmocněnci, ve spolupráci s C. Decordier, avocate, a T. Bricout, advocaat,
- za německou vládu původně T. Henzem a R. Kanitzem, poté R. Kanitzem, jako zmocněnci,
- za švýcarskou vládu S. Lauperem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: nizozemština.

– za Evropskou komisi G. Wilsem, J. Tomkinem a C. Cattabriga, jako zmocněnci,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 11. července 2019,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (Úř. věst. 2016, L 77, s. 1, dále jen „Schengenský hraniční kodex“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (státní tajemník pro spravedlnost a bezpečnost, Nizozemsko, dále jen „státní tajemník“) a E.P. ve věci legality rozhodnutí, kterým bylo E.P. nařízeno opustit území Evropské unie.

Právní rámec

Úmluva k provedení Schengenské dohody

- 3 Článek 5 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9, dále jen „Úmluva k provedení Schengenské dohody“), stanovil:

„Pro pobyt, který netrvá déle než tři měsíce, může být cizinci povolen vstup na území smluvních stran, pokud splňuje tyto podmínky:

- a) má jeden nebo více platných dokladů umožňujících překročení hranice, které stanoví výkonný výbor;

[...]

- c) případně předloží doklady, které prokážou účel a podmínky předpokládaného pobytu, a má zajištěny dostatečné prostředky pro obživu [...] nebo je schopen si tyto prostředky legálním způsobem opatřit;

- d) není veden jako osoba, které má být odepřen vstup;

- e) nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, bezpečnost státu nebo mezinárodní vztahy některé ze smluvních stran.“

- 4 Článek 20 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ze dne 26. června 2013 (Úř. věst. 2013, L 182, s. 1), stanoví:

„Cizinci, kteří nepodléhají vízové povinnosti, se mohou volně pohybovat na území smluvních stran po dobu nejvýše 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, pokud splňují podmínky vstupu uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. a), c), d) a e).“

Směrnice 2004/38/ES

- 5 Článek 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. 2004, L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46) stanoví:

„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

Nariadení (ES) č. 1987/2006

- 6 Článek 24 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) (Úř. věst. 2006, L 381, s. 4) stanoví:

„1. Údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, se vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů. Odvolání proti těmto rozhodnutím se podávají v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

2. Záznam se vloží, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu. Tato situace nastane zejména v případech

- a) státního příslušníka třetí země, který byl v členském státě odsouzen pro trestný čin, na který se vztahuje trest odnětí svobody ve výši nejméně jednoho roku;
- b) státního příslušníka třetí země, proti kterému existuje důvodné podezření, že spáchal závažné trestné činy, nebo ohledně kterého existují zjevné náznaky o úmyslu páchat takové trestné činy na území členského státu.“

Směrnice 2008/115/ES

- 7 Článek 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. 2008, L 348, s. 98) zní:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

- 2) „neoprávněným pobytem“ přítomnost státního příslušníka třetí země, který nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky vstupu uvedené v článku 5 [nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech

upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (Úř. věst. 2006, L 105, s. 1)] nebo jiné podmínky vstupu, pobytu nebo bydliště v určitém členském státě, na území tohoto členského státu;

[...]"

- 8 Článek 6 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Členské státy vydají rozhodnutí o navrácení [vůči] každému státnímu příslušníkovi třetí země, který pobývá neoprávněně na jejich území, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavcích 2 až 5.“

Vízový kodex

- 9 Článek 21 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) (Úř. věst. 2009, L 243, s. 1, dále jen „vízový kodex“) stanoví:

„Při posuzování žádosti o jednotné vízum se zjistí, zda žadatel splňuje podmínky pro vstup stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. a), c), d) a e) [nařízení č. 562/2006], a zejména se posoudí, zda žadatel nepředstavuje riziko nedovoleného přistěhovalectví nebo riziko pro bezpečnost členských států a zda zamýšlí opustit území členských států před uplynutím platnosti víza, o něž žádá.“

Schengenský hraniční kodex

- 10 Body 6 a 27 odůvodnění Schengenského hraničního kodexu znějí takto:

„(6) Ochrana hranic je věcí zájmu nejen členského státu, na jehož vnějších hranicích se provádí, nýbrž všech členských států, které zrušily ochranu vnitřních hranic. Ochrana hranic by měla pomáhat v boji proti nedovolenému přistěhovalectví a obchodování s lidmi a zabránit jakékoliv hrozbě pro vnitřní bezpečnost, veřejný pořádek, veřejné zdraví a mezinárodní vztahy členských států.

[...]

(27) V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie musí být odchylka od základní zásady volného pohybu osob vykládána restriktivně a pojem veřejného pořádku předpokládá existenci skutečné, aktuální a dostatečně závažné hrozby, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti.“

- 11 Článek 2 tohoto kodexu stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[...]

5) „osobami požívajícími právo na volný pohyb podle práva Unie“:

- a) občané Unie ve smyslu čl. 20 odst. 1 Smlouvy o fungování EU a státní příslušníci třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občana Unie vykonávajícího právo volného pohybu a na které se vztahuje směrnice [2004/38];
- b) státní příslušníci třetích zemí a jejich rodinní příslušníci bez ohledu na státní příslušnost, kteří na základě dohod mezi Unií a jejími členskými státy na jedné straně a těmito třetími zeměmi na straně druhé požívají právo volného pohybu rovnocenné právu občanů Unie;

[...]“

12 Článek 6 odst. 1 uvedeného kodexu stanoví:

„Pro předpokládané pobyty na území členských států, které nepřesáhnou 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, platí pro vstup státních příslušníků třetích zemí tyto podmínky:

[...]

- d) nejsou osobami vedenými v [Schengenském informačním systému (SIS)], jimž má být odepřen vstup;
- e) nejsou považováni za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy kteréhokoliv z členských států, zejména nejsou osobami, jimž má být podle vnitrostátních databází členských států odepřen vstup ze stejných důvodů.“

13 Článek 8 odst. 2 třetí pododstavec téhož kodexu stanoví:

„Při provádění minimálních kontrol osob požívajících právo na volný pohyb podle práva Unie však příslušníci pohraniční stráže mohou – aniž by tak činili systematicky – nahlížet do vnitrostátních i evropských databází, aby zjistili, že daná osoba nepředstavuje skutečnou, aktuální a dostatečně vážnou hrozbu pro vnitřní bezpečnost, veřejný pořádek, mezinárodní vztahy členských států nebo hrozbu pro veřejné zdraví.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 E.P., státní příslušník třetí země, byl v době, kdy se nacházel v Nizozemsku za účelem krátkodobého pobytu, pro který mu byla udělena výjimka z vízové povinnosti, podezřelý ze spáchání trestného činu podle nizozemských trestních předpisů týkajících se omamných látek.
- 15 Rozhodnutím ze dne 19. května 2016 státní tajemník nařídil E.P. opustit území Unie z důvodu, že již nesplňuje podmínku uvedenou v čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu, neboť představuje hrozbu pro veřejný pořádek.
- 16 E.P. podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (soud v Haagu, pobočka v Amsterdamu, Nizozemsko).
- 17 Rozsudkem ze dne 13. září 2016 uvedený soud žalobě vyhověl a rozhodnutí státního tajemníka zrušil.
- 18 Státní tajemník se proti uvedenému rozsudku odvolal.
- 19 Vzhledem zejména k povaze rozhodnutí přijatého vůči E.P., složitosti posouzení, která měl státní tajemník učinit při přijímání takového rozhodnutí, a okolnosti, že se E.P. v den přijetí tohoto rozhodnutí nacházel na území členského státu, si předkládající soud klade otázku, zda podmínkou konstatování hrozby pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu bylo prokázat, že osobní chování E.P. představovalo skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou byl dotčen některý ze základních zájmů společnosti.

- 20 Předkládající soud se domnívá, že za současného stavu neumožňuje judikatura Soudního dvora vyplývající z rozsudků ze dne 19. prosince 2013, Koushkaki (C-84/12, EU:C:2013:862), ze dne 11. června 2015, Zh. a O. (C-554/13, EU:C:2015:377), ze dne 24. června 2015, T. (C-373/13, EU:C:2015:413), ze dne 15. února 2016, N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84), a ze dne 4. dubna 2017, Fahimian (C-544/15, EU:C:2017:255), na tuto otázku jednoznačně odpovědět.
- 21 Za těchto podmínek se Raad van State (Státní rada, Nizozemsko) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být čl. 6 odst. 1 písm. e) [Schengenského hraničního kodexu] vykládán v tom smyslu, že rozhodnutí, podle něhož byl oprávněný pobyt v délce nepřesahující 90 dní během období 180 dnů ukončen, protože je cizinec považován za hrozbu pro veřejný pořádek, musí být odůvodněno tím, že osobní chování dotyčného cizince představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti?
- 2) Pokud je třeba na první otázku odpovědět záporně: jaké požadavky na odůvodnění platí podle čl. 6 odst. 1 písm. e) [Schengenského hraničního kodexu] na rozhodnutí, podle něhož je cizinec považován za hrozbu pro veřejný pořádek?

„Musí být čl. 6 odst. 1 písm. e) [Schengenského hraničního kodexu] vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle níž je cizinec považován za hrozbu pro veřejný pořádek pouze z důvodu, že je nesporné, že je tento cizinec podezřelý ze spáchání trestného činu?“

K předběžným otázkám

- 22 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle níž mohou příslušné orgány přijmout rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země, který nepodléhá vízové povinnosti a nachází se na území členských států za účelem krátkodobého pobytu, z důvodu, že je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, neboť je podezřelý ze spáchání trestného činu.
- 23 Z článku 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu vyplývá, že k podmínkám vstupu pro krátkodobý pobyt na území členských států patří požadavek, že daná osoba není považována za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy kteréhokoliv z členských států.
- 24 I když tento požadavek může být na základě tohoto ustanovení chápán jako podmínka vstupu na území členských států, je třeba konstatovat, že po vstupu na toto území je oprávněnost pobytu na uvedeném území i nadále podmíněna dodržením uvedeného požadavku.
- 25 Zprvce totiž čl. 20 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody stanoví, že se státní příslušníci třetích zemí, kteří nepodléhají vízové povinnosti, mohou volně pohybovat na území členských států po dobu, která je v tomto ustanovení definována, pokud tito státní příslušníci třetích zemí splňují podmínky vstupu uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. a) a c) až e) této úmluvy.
- 26 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článkem 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu byl nahrazen čl. 5 odst. 1 nařízení č. 562/2006, kterým byl zase nahrazen čl. 5 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Článek 20 odst. 1 této úmluvy tak musí být chápán tak, že nyní odkazuje na čl. 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu.

- 27 A zadruhé z čl. 3 bodu 2 směrnice 2008/115 vyplývá, že státní příslušník třetí země, který se na území členského státu nachází, aniž splňuje podmínky vstupu uvedené v článku 5 nařízení č. 562/2006, nyní nahrazeném článkem 6 Schengenského hraničního kodexu, nebo jiné podmínky vstupu, pobytu nebo bydliště, pobývá z tohoto důvodu na tomto území neoprávněně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Affum, C-47/15, EU:C:2016:408, bod 59).
- 28 Za těchto podmínek platí, že vzhledem k tomu, že čl. 6 odst. 1 této směrnice stanoví, že členské státy v zásadě přijmou rozhodnutí o navrácení vůči každému státnímu příslušníkovi třetí země, který neoprávněně pobývá na jejich území, je třeba mít za to, že členský stát může takové rozhodnutí přijmout vůči státnímu příslušníkovi třetí země, který nepodléhá vízové povinnosti a nachází se na území členských států za účelem krátkodobého pobytu, pokud tento státní příslušník představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu.
- 29 Pro účely určení dosahu pojmu „hrozba pro veřejný pořádek“ uvedeného v posledně zmíněném ustanovení je v tomto kontextu třeba připomenout, že z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že občan Unie, který využil svého práva volného pohybu, a jeho některé rodinné příslušníky lze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, pouze pokud jejich osobní chování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, EU:C:2004:262, body 66 a 67, a ze dne 10. července 2008, Jipa, C-33/07, EU:C:2008:396, body 23 a 24).
- 30 Pojem „hrozba pro veřejný pořádek“ byl následně vyložen tímž způsobem v kontextu řady směrnic upravujících postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří nejsou rodinnými příslušníky občana Unie (viz rozsudky ze dne 11. června 2015, Zh. a O., C-554/13, EU:C:2015:377, bod 60; ze dne 24. června 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, bod 79, a ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 67).
- 31 To však neznamená, že jakýkoli odkaz unijního normotvůrce na pojem „hrozba pro veřejný pořádek“ musí být nutně chápán jako výlučný odkaz na osobní chování představující skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu.
- 32 Pokud jde například o příbuzný pojem „hrozba pro veřejnou bezpečnost“, Soudní dvůr rozhodl, že v kontextu směrnice Rady 2004/114/ES ze dne 13. prosince 2004 o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby (Úř. věst. 2004, L 375, s. 12) musí být tento pojem vykládán v širším smyslu než v judikatuře týkající se osob, které požívají práva na volný pohyb, a že uvedený pojem může zahrnovat zejména potenciální ohrožení veřejné bezpečnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. dubna 2017, Fahimian, C-544/15, EU:C:2017:255, bod 40).
- 33 Pro účely upřesnění dosahu pojmu „hrozba pro veřejný pořádek“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu se tedy jeví nezbytným přihlédnout ke znění tohoto ustanovení, jeho kontextu a cílům sledovaným právními předpisy, jejichž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. června 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, bod 58, a ze dne 4. dubna 2017, Fahimian, C-544/15, EU:C:2017:255, bod 30).
- 34 Pokud jde zaprvé o znění čl. 6 odst. 1 písm. e) tohoto kodexu, je třeba uvést, že zejména na rozdíl od čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38 výslovně nevyžaduje, aby chování dotyčné osoby představovalo skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou by byl dotčen některý ze základních zájmů společnosti, aby tato osoba mohla být považována za hrozbu pro veřejný pořádek.
- 35 Tento závěr je zadruhé podpořen kontextem, do něhož je čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu zasazen.

- 36 V tomto směru je třeba nejprve poukázat na to, že toto ustanovení má rovněž úzký vztah k vízovému kodexu, jelikož dodržení podmínky vstupu, kterou uvádí, musí být podle čl. 21 odst. 1 tohoto kodexu ověřeno před vydáním jednotného víza.
- 37 Proto musí být široký prostor pro uvážení, jež Soudní dvůr přiznává příslušným orgánům členských států při ověřování, zda byly dodrženy podmínky pro vydání jednotného víza, těmto orgánům logicky přiznán s ohledem na složitost takového přezkumu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, body 56 až 60) i tehdy, zjišťují-li, zda státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu.
- 38 Dále je sice pravda, že bod 27 odůvodnění a čl. 8 odst. 2 třetí pododstavec tohoto kodexu výslovně odkazují na situaci, kdy určitá osoba představuje „skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu“ pro veřejný pořádek, avšak tyto odkazy se týkají pouze situace osob, které požívají práva na volný pohyb podle unijního práva ve smyslu čl. 2 bodu 5 uvedeného kodexu.
- 39 Za těchto podmínek platí, že kdyby měl unijní normotvůrce v úmyslu podmínit i použití čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu existencí takové situace, logicky by toto ustanovení formuloval stejně jako čl. 8 odst. 2 třetí pododstavec tohoto kodexu.
- 40 A konečně podmínkou vstupu na území členských států za účelem krátkodobého pobytu je v souladu s čl. 6 odst. 1 písm. d) Schengenského hraničního kodexu rovněž požadavek nebýt osobou vedenou v SIS, již má být odepřen vstup.
- 41 Z článku 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006 přitom vyplývá, že státní příslušník třetí země, který byl odsouzen pro trestný čin, na který se vztahuje trest odnětí svobody ve výši nejméně jednoho roku nebo proti kterému existuje důvodné podezření, že spáchal závažné trestné činy, může být veden v SIS jako osoba, již má být odepřen vstup, protože představuje ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.
- 42 Z toho plyne, že se pojem „ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti“ ve smyslu tohoto ustanovení podstatně liší od pojmu uvedeného v bodě 29 tohoto rozsudku (obdobně viz rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Komise v. Španělsko, C-503/03, EU:C:2006:74, bod 48).
- 43 V tomto kontextu by domněnka, že pojem „hrozba pro veřejný pořádek“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu je užší než pojem, na kterém závisí použití čl. 6 odst. 1 písm. d) tohoto kodexu, vnesla do uvedeného kodexu jistou nesoudržnost.
- 44 Pokud jde zatřetí o cíle Schengenského hraničního kodexu, z bodu 6 odůvodnění tohoto kodexu vyplývá, že ochrana hranic by měla zabránit „jakékoliv hrozbě“ pro veřejný pořádek.
- 45 Lze tedy mít za to, že zachování veřejného pořádku je jako takové jedním z cílů sledovaných uvedeným kodexem a že unijní normotvůrce zamýšlel bojovat proti veškerým hrozbám pro veřejný pořádek.
- 46 Vzhledem ke všem těmto úvahám nelze čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu vykládat tak, že principiálně brání vnitrostátní praxi spočívající v přijetí rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země, který nepodléhá vízové povinnosti a nachází se na území členských států za účelem krátkodobého pobytu, jestliže je podezřelý ze spáchání trestného činu, aniž je prokázáno, že jeho chování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu.

- 47 Tato vnitrostátní praxe musí být nicméně v souladu se zásadou proporcionality, která je obecnou zásadou unijního práva, a nesmí tedy zejména překračovat meze toho, co je k ochraně veřejného pořádku nezbytné (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. května 2019, Lavorgna, C-309/18, EU:C:2019:350, bod 24; ze dne 17. dubna 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, bod 68, a ze dne 9. července 2015, K a A, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 51).
- 48 Z toho na jedné straně plyne, že trestný čin, z jehož spáchání je dotčený státní příslušník třetí země podezřelý, musí být dostatečně závažný, pokud jde o jeho povahu a trest, jež lze za tento čin uložit, aby odůvodnil okamžité ukončení pobytu tohoto státního příslušníka na území členských států.
- 49 Na druhé straně, nebyl-li uvedený státní příslušník odsouzen, mohou se příslušné orgány dovolávat hrozby pro veřejný pořádek pouze v případech shodujících se, objektivních a přesných skutečností umožňujících podezírat jej ze spáchání takového trestného činu.
- 50 Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda vnitrostátní praxe, o kterou jde v původním řízení, tyto požadavky splňuje.
- 51 Z výše uvedeného vyplývá, že na položené otázky je třeba odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní praxi, podle níž mohou příslušné orgány přijmout rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země, který nepodléhá vízové povinnosti a nachází se na území členských států za účelem krátkodobého pobytu, z důvodu, že je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, neboť je podezřelý ze spáchání trestného činu, za předpokladu, že se tato praxe uplatní jen tehdy, jestliže je tento trestný čin dostatečně závažný, pokud jde o jeho povahu a trest, jež lze za tento čin uložit, aby odůvodnil okamžité ukončení pobytu tohoto státního příslušníka na území členských států, a jestliže tyto orgány mají k dispozici shodující se, objektivní a přesné důkazy podporující jejich podezření, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

- 52 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 6 odst. 1 písm. e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní praxi, podle níž mohou příslušné orgány přijmout rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země, který nepodléhá vízové povinnosti a nachází se na území členských států za účelem krátkodobého pobytu, z důvodu, že je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, neboť je podezřelý ze spáchání trestného činu, za předpokladu, že se tato praxe uplatní jen tehdy, jestliže je tento trestný čin dostatečně závažný, pokud jde o jeho povahu a trest, jež lze za tento čin uložit, aby odůvodnil okamžité ukončení pobytu tohoto státního příslušníka na území členských států, a jestliže tyto orgány mají k dispozici shodující se, objektivní a přesné důkazy podporující jejich podezření, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.